

Sygn. akt I PK 316/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa A. G.
przeciwko Przedsiębiorstwu Handlowo-Usługowemu "B." Spółce Akcyjnej w B.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 czerwca 2015 r.,
skargi kasacyjnej powoda od postanowienia Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku
z dnia 8 sierpnia 2014 r., sygn. akt V Pz 28/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 sierpnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku oddalił zażalenie A.G. na postanowienie Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 14 lipca 2014 r. umarzające - na podstawie art. 182 § 1 k.p.c. - postępowanie w sprawie przeciwko Przedsiębiorstwu Handlowo-Usługowemu „B.” S.A. o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił: I. naruszenie art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, przez sprzeczne z przepisami postępowania umorzenie postępowania; II. naruszenie przepisów postępowania, „mających istotny wpływ na wynik sprawy”, tj.: 1) art. 365 § 1 k.p.c., przez jego niezastosowanie i uchylenie w wyniku tego naruszenia sytuacji prawnej powoda, ukształtowanej mocą prawomocnego

postanowienia Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 5 kwietnia 2012 r., VI P 139/12 o zawieszeniu postępowania do momentu zakończenia postępowania przed Sądem Rejonowym w Białymstoku w sprawie VI P 438/11 (aktualnie V Pa 30/14, zawisłej przed Sądem Okręgowym w Białymstoku), potwierdzone następnie wielokrotnie poprzez ustalanie stanu sprawy przez Sąd pierwszej instancji, a przez to wystąpienie przez Sąd drugiej instancji przeciwko gwarancji zachowania spójności i logiki działania Sądu, który zawiesił postępowanie, wynikającej z art. 45 ust. 1 Konstytucji; 2) art. 182 § 1 k.p.c., przez jego zastosowanie i uznanie, że w niniejszej sprawie zaistniały przesłanki do umorzenia zawieszonego postępowania; 3) art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c., przez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, iż w przedmiotowej sprawie nie wystąpiły przesłanki do zawieszenia postępowania na podstawie tego przepisu; 4) art. 178 k.p.c., przez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że w przedmiotowej sprawie zawieszenie postępowania nastąpiło na zgodny wniosek stron, bez wskazywania rzeczywistej przyczyny zawieszenia postępowania, podczas gdy strony złożyły zgodny wniosek o zawieszenie postępowania w związku z tym, że w sprawie zaistniała przyczyna wskazana w art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz poprzedzającego go postanowienia Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono jej oczywistą zasadnością z uwagi na oczywiste naruszenie art. 45 ust. 1 Konstytucji, art. 365 § 1, art. 182 § 1, art. 177 § 1 pkt 1 oraz art. 178 k.p.c., co doprowadziło do naruszenia pewności sytuacji prawnej strony postępowania, zaburzenia spójności i logiki działania Sądu, a przez to naruszenia wynikającej z art. 45 ust. 1 Konstytucji jednej z najistotniejszych gwarancji konstytucyjnych jaką jest prawo do rozstrzygnięcia sprawy przez niezawisły Sąd. W ocenie skarżącego, skoro z czynności dokonywanych przez Sąd pierwszej instancji wynika, że Sąd ten oczekiwał na prawomocne rozstrzygnięcie sprawy wszczętej wcześniejszym pozwem, to rzeczywistą przyczyną zawieszenia postępowania było rozstrzygnięcie postępowania rozpoznawczego, od którego zależał wynik toczącego się postępowania w niniejszej sprawie. Wydając postanowienie o umorzeniu

postępowania, Sąd zmienił tę podstawę zawieszenia, wbrew swojemu wcześniejszemu postępowaniu. Bez znaczenia jest w tej sytuacji kwestia prejudycjalności orzeczenia w sprawie rozpoznawczej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia.

Skarżący nie wykazuje tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność. Przede wszystkim odwołując się ogólnie do „oczywistego naruszenia” wszystkich przepisów powołanych w podstawach kasacyjnych, skarżący nie precyzuje, który z nich i dlaczego został naruszony w stopniu stanowiącym wprost o zasadności skargi. Formułuje on jedynie koncepcję, że z czynności dokonywanych przez Sąd pierwszej instancji po

upływie roku od zawieszenia postępowania miałyby wynikać podstawa zawieszenia określona w art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c., a więc inna niż wskazana w postanowieniu o zawieszeniu (art. 178 k.p.c.). Tymczasem w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażane są poglądy, że prawomocne postanowienie o zawieszeniu postępowania, wskazujące przyczynę zawieszenia, ma charakter prejudycjalny dla umorzenia postępowania, co do powołanej w tym postanowieniu podstawy prawnej określającej przyczynę zawieszenia (art. 365 § 1 k.p.c. - por. postanowienie z dnia 7 lutego 2003 r., III CK 276/02, LEX nr 1131007); prawomocne postanowienie sądu o zawieszeniu postępowania ma wiążący charakter co do przyczyny zawieszenia i bezprzedmiotowe jest odróżnianie przyczyny zawieszenia postępowania wskazanej w postanowieniu o zawieszeniu od przyczyny zawieszenia rzeczywiście istniejącej (art. 182 § 1 k.p.c. - por. postanowienie z dnia 4 marca 2008 r., IV CSK 342/07, LEX nr 1427754); umarzając postępowanie zawieszone na zgodny wniosek stron (art. 178 k.p.c.), sąd nie bada, czy przyczyna wskazana w postanowieniu o zawieszeniu postępowania rzeczywiście istniała (por. postanowienie z dnia 17 grudnia 1998 r., II CKS 713/98, OSP 1999 nr 10, poz. 176); użyte w art. 182 § 1 k.p.c. słowo „umarza” oznacza, że sąd musi wydać postanowienie o umorzeniu zawieszonego postępowania, jeżeli została spełniona wskazana w nim przesłanka. Jeżeli zatem w prawomocnym postanowieniu o zawieszeniu postępowania została wskazana przyczyna zawieszenia, to nie ma podstaw do weryfikowania jej na etapie umarzania zawieszonego postępowania (por. postanowienie z dnia 9 lutego 2006 r., V CSK 457/05, LEX nr 421411). Co prawda wyrażany jest również pogląd, że umarzając postępowanie na podstawie art. 182 § 1 k.p.c. sąd bada rzeczywiste przyczyny zawieszenia postępowania (por. postanowienie z dnia 4 czerwca 2014 r., II CSK 561/13, OSP 2014 nr 12, poz. 117 i powołane w nim orzeczenia), jednak w tym zakresie Sąd drugiej instancji ocenił, iż rzeczywistym powodem zawieszenia postępowania nie była przesłanka z art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c., skoro rozstrzygnięcie w innej sprawie nie miało charakteru prejudycjalnego dla niniejszej sprawy. Wszystko to nie pozwala uznać skargi za oczywiście uzasadnioną.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

